

Arrest

nr. 238 914 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2020 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 januari 2010 het Rijk binnen en werd op 5 februari 2010 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 24 april 2010.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 juli 2010 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 11 augustus 2010 ter kennis gebracht.

1.3. Op 4 oktober 2010 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 februari 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 4 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Via een op 23 augustus 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Op 6 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 augustus 2013 onontvankelijk te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

1.8. Verzoeker werd op 6 mei 2014 gerepatrieerd naar Tirana.

1.9. Op 31 december 2014 werd verzoeker opnieuw aangetroffen op het Belgisch grondgebied en nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.10. Verzoeker werd op 13 januari 2015 een tweede keer gerepatrieerd naar Tirana.

1.11. Verzoeker keerde terug naar België en werd op 23 januari 2019 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 1 maart 2019.

1.12. Verzoeker diende, via een op 30 april 2019 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 11 maart 2020 de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 april 2019 onontvankelijk te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 2 april 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.04.2019 werd ingediend door :

[P.B.]

nationaliteit: Albanië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert 2009 in België te verblijven. Echter uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene het Belgisch grondgebied binnenkwam op 24.01.2010 en in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 23.04.2010. Vervolgens werd hem op 12.08.2010 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene diende aldus te weten dat hij in zich in illegaal verblijf bevond en diende aldus vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel. Hij deed dit niet en vroeg asiel aan, welke negatief werd beoordeeld op 14.02.2012. Hij diende nadien een aanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 welke eveneens negatief werd beoordeeld, hem betekend op 14.01.2014 samen met een inreisverbod. Nadien blijkt dat betrokkene op 06.05.2014 en op 12.01.2015 werd gerepatrieerd Tirana. Uit het dossier blijkt dat mijnheer terug naar België is gekomen op 01.12.2018 en hij werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 01.03.2019. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een ononderbroken verblijf in België sedert 2009. Bovendien staan in zijn paspoort (toegevoegd aan het administratief dossier) volgende stempels : binnenkomend in Schengen : 16.03.2015; 04.04.2019; 11.08.2019 en 08.10.2019, buitengaand uit Schengen: 23.06.2019 en 14.09.2019. Uit dit alles kan zijn "langdurig verblijf in België niet worden gestaafd en kan dit dan ook niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden. Dezelfde redenering geldt voor de verwijzing naar artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984.

Verzoeker stelt dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt daar hij zijn leven hier heeft opgebouwd. Het is aan verzoeker om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Gelet op zijn verblijfshistoriek en de verscheidene stempels is zijn paspoort toont hij onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer niet mogelijk is.

Wat de schending van artikel 8 EVRM, meer bepaald zijn opgebouwde privé-, familie- en gezinsleven betreft, betrokkene toont onvoldoende aan dat zij van die orde zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Bovendien merken wij op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM228; EHRM 26 juni 2014 nr 71398/12, M.E. v. Zweden, par 100.) Bovendien tonen de verschillende binnenkomsten in België aan dat hij weldegelijk in staat is om tijdelijk het grondgebied te verlaten.

Wat de bewering betreft dat de gedwongen terugkeer een trauma zou zijn voor betrokkene, hierbij dient te worden opgemerkt dat het geen definitieve verwijdering van het Belgisch grondgebied inhoudt. Er wordt aan betrokkene gevraagd om de machtiging in te dienen via de geijkte weg namelijk de Belgische vertegenwoordiging in het land van herkomst.

Tenslotte verwijst betrokkene naar zijn tewerkstelling in België. Hij is zaakvoerder van [...] bvba. Hij haalt aan dat hij zijn werk zou verliezen indien hij terug dient te gaan naar Albanië. Echter er dient opgemerkt te worden dat betrokkene heden niet meer gemachtigd is om in België te mogen werken. Betrokkene toont niet aan in het bezit te zijn van een beroepskaart. Zijn werkwillegheid kan echter een argument zijn bij de behandeling ten gronde van zijn aanvraag, die hij dient aan te vragen via de geijkte weg, namelijk via de Belgische vertegenwoordiging in het land van herkomst.

De overige elementen (ondermeer verwijzing naar zijn integratie, deelname in de samenleving, kennis van het Nederlands, zijn tewerkstelling, zijn vrienden- en kennissenkring) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 2 april 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de heer:

Naam, voornaam: [P.B.]

[...]

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Uit zijn paspoort blijkt dat zijn laatste binnenkomststempel 08.10.2019 is. Er werd na deze laatste binnenkomstdatum geen uitgaande stempel in zijn paspoort gevonden. Aldus is de termijn van 90 op 180 dagen ruimschoots overschreden."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9bis van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België. Hij heeft een attest van immatriculatie gehad en heeft gewerkt met een arbeidskaart C en dat gedurende verschillende jaren. Dat hij daarna België niet meer heeft verlaten door de sociale banden die hij hier heeft opgebouwd. Dat verzoeker inmiddels bijna tien jaar in België verblijft.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden in het kader van gegrondheid van de aanvraag en in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd. Hij heeft ook aangetoond wegwijs te weten in onze Belgische economie. Hij heeft meerdere jaren met een arbeidskaart C gewerkt. Sinds 07.02.2019 is hij zaakvoerder van de bvba [...].

Bijgevolg zou het voor verzoeker traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen, zowel op sociaal vlak als op werkvlak voor verzoeker. Verzoeker is immers zaakvoerder geworden van de bvba [...]. Hij dient sturende beslissingen te kunnen nemen voor zijn zaak en kan dit niet wanneer hij voor langere tijd in Albanië dient te verblijven.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

2.1.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker op correcte gronden stelt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt in de eerste bestreden beslissing immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Verweerder heeft daarnaast in de tweede bestreden beslissing uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Hij heeft hierbij geduid dat verzoeker langer dan negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verblijft. Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat de feitelijke en juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen onvoldoende zijn weergegeven. De voorziene motiveringen zijn zonder meer pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak, wat betreft de eerste bestreden beslissing, worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde van de bevoegde minister nagaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met het door verweerder ingenomen standpunt. Door zijn theoretische beschouwingen en door uiteen te zetten dat dient te worden nagegaan of de doelstelling die door verweerder wordt nagestreefd wel opweegt tegen de ongemakken die de aanvrager van een verblijfsmachtiging ondervindt indien de aanvraag vanuit het buitenland moet gebeuren toont hij evenwel niet aan dat verweerder in casu een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker lijkt daarnaast de overweging te willen betwisten dat de elementen die hij aangebracht om zijn integratie aan te tonen slechts nuttig zijn bij het onderzoek van de gegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad kan in dit verband slechts aangeven dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde elementen inzake zijn integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Door te herhalen dat hij reeds lang in België is en het land niet meer heeft verlaten toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat er geen sprake is van een onafgebroken langdurig verblijf sedert 2009 en dat uit een inreisstempel in zijn paspoort blijkt dat hij op 8 oktober 2019 binnenkwam in het Rijk.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar *“instructies”* kan de Raad slechts vermoeden dat hij doelt op de *“instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”*. Deze instructie werd evenwel vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat deze instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er uiteraard geen toepassing van maken. Verzoekers standpunt dat verweerder heden, in andere dossiers, deze instructie nog zou toepassen blijft ongestaafd en laat de Raad daarenboven hoe dan ook niet toe te oordelen dat in casu enige onwettigheid zou zijn begaan.

Verzoeker zet uiteen dat hij duurzame sociale bindingen in het Rijk heeft, dat hij in het verleden over een arbeidskaart C beschikte, dat hij in België heeft gewerkt en dat hij sedert 7 februari 2019 zaakvoerder is van een bvba. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder met al deze gegevens rekening heeft gehouden en dat hij heeft uiteengezet waarom hieruit geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan worden afgeleid. Verzoeker toont niet aan dat verweerders standpunt gesteund is op een incorrecte feitenvinding of dat het kennelijk onredelijk is.

Het feit dat verzoeker een correcte toepassing van de verblijfswetgeving als traumatisch ervaart wijzigt niets aan het voorgaande. Verweerder heeft ook, op correcte gronden, gesteld dat het feit dat verzoeker verplicht is om terug te keren naar het land van herkomst om een verblijfsaanvraag in te dienen niet inhoudt dat hij definitief van het grondgebied wordt verwijderd en op die wijze uiteengezet waarom hij niet meegaat in verzoekers argumentatie dat een gedwongen terugkeer een trauma zal veroorzaken.

Ook verzoekers toelichting dat indien hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure moet indienen de behandeling van deze aanvraag jaren in beslag kan nemen en dit op sociaal en professioneel vlak gevolgen kan hebben, laat niet toe te oordelen dat de eerste bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de reguliere procedure langer duurt dan de behandeling van een aanvraag die in het Rijk is ingediend en heeft de behandelingsduur van een aanvraag om machtiging tot verblijf op zich ook niet aangevoerd in zijn verblijfsaanvraag zodat verweerder hieromtrent geen standpunt diende in te nemen. Daarenboven heeft verweerder erop gewezen dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat zijn permanente aanwezigheid in België vereist is om professionele redenen aangezien niet wordt aangetoond dat verzoeker gemachtigd is om in België te werken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de tweede bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

2.1.2.3. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.1.2.4. De door verzoeker verstrekte toelichting laat ook niet toe de schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n°82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n°28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker vele jaren ongemoeid werd gelaten en hij thans wel het grondgebied moet verlaten omdat er na de laatste binnenkomstdatum geen uitgaande stempel in zijn paspoort terug te vinden is, en dat verzoeker enkel om die reden plots het land zou moeten verlaten.

Dat verzoeker immers al de tijd ongemoeid werd gelaten.

Verzoeker is reeds bijna 10 jaar in België en meent dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf en verregaande integratie.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat verzoeker immers al vele jaren in België heeft verbleven en ongemoeid werd gelaten.

Dat omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichtens de aanvrager.

Dat dit in hoofde van verzoeker ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

2.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder verzoeker in het verleden reeds tweemaal heeft gerepatrieerd naar zijn land van herkomst, omdat hij de verblijfsreglementering niet respecteerde. Verzoekers bewering dat hij *“al de tijd ongemoeid werd gelaten”* is bijgevolg zonder meer incorrect. Verzoeker laat ook na toe te lichten op grond van welke bepaling hij meent dat hij op basis van een deels precair en onwettig verblijf gedurende een aantal jaren *“een verblijfsrecht”* zou kunnen genieten of waarop hij zich steunt om te stellen *“dat er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd”*. Verzoekers argumentatie om te besluiten dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden mist elke grondslag.

De Raad merkt tevens op dat het redelijkheidsbeginsel enkel kan spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780; RvS 9 februari 2006, nr. 154.692). Indien verweerder vaststelt dat een vreemdeling die niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen langer in het land verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en niet blijkt dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen – hetgeen in casu effectief niet blijkt – dan moet hij, gezien artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nemen. Gelet op het ontbreken van enig discretionaire bevoegdheid kan niet worden gesteld dat verweerder het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Verzoekers betoog dat hij de mogelijkheid moet hebben om een beroep in te stellen doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK